

قوماندان قوت های ناتو در افغانستان

از عملیات شان در هلمند که (اوپریشن مشترک) یاد شده است، اظهار رضایت دارد
(لو موند ۲۰۱۰/۲/۱۲)

فریدریک بوبین

پانزده هزار عسکر اردوی افغانستان و قوت های بین المللی در راس آن امریکا کلانترین لشکر کشی خود را امروز شنبه ۱۳ فروری برای از بین بردن مراکز طالبان در قندهار و هلمند آغاز کردند. این عملیات که (اوپراسیون مشترک) نامگذاری شده است، با کمترین مقاومت از طرف طالبان در حال انجام شدن است. جنرال گوردون میسنجر (Gordon Messenger) قوماندان برتانوی قوت های ناتو با اظهار رضایت گفت، این عملیات به اهداف اساسی اش که استیلای مراکز مهم مثل دفاتر و جایگاه قوای پولیس افغان و دفاتر پوسته و مخابرات است نایل شده است.

(Photo : Le monde)

قرار اظهار لوی درستیز افغانستان در عملیات امروز بیست تن طالب و پنج تن از عساکر قوای ائتلاف کشته شده اند که سه عسکر امریکائی، یک عسکر انگلیسی و یک سرباز دیگر که ملیت او افشاء نشده است، شامل آن می باشند. با این تلفات تعداد کشته شدگان عساکر خارجی در افغانستان در سال ۲۰۱۰ که هنوز دو ماه آن تیر نشده است به ۷۱ تن می رسد. لشکرکشی (اوپراسیون مشترک) که به زبان دری (عملیات مشترک) معنی میدهد، از زمان تقرر حامد کرزی در راس حکومت افغانستان در سال ۲۰۰۲ از طرف جامعه بین المللی، اولین لشکر کشی است

که پانزده هزار عسکر امریکائی، افغان، انگلیس، دنمارکی و لیتوانی را برای این حمله با هم تجهیز نموده است. در ماه دسمبر گذشته بارک اوباما رهبر امریکا اعلان نمود که می خواهد برای شکستادن مقاومت شورشیان در افغانستان و دست یافتن به امکانات بازسازی های اقتصادی در مناطقی که دسترسی بدانجا ها ناممکن است تعداد عساکر خود را بلند ببرد. نامگذاری (اوپراسیون مشترک) می تواند یک نامگذاری اشارتی و شعاری باشد که در آن پیام های نهفته است.

سرنوشت ایکه این لشکر کشی خواهد شناخت در روند آینده جنگ در افغانستان نقش مهم خواهد داشت چه اعضای سازمان ناتو در این حملات سرمایه گذاری سیاسی و نظامی عمده کرده اند. ستراتیژی ائتلاف بین المللی اینرا به وضاحت می رساند که آنها می خواهند با قوت بیشتر در صحنه ظاهر شوند و در مرحله دومی بتوانند پروژه مصالحه ملی را در افغانستان جامعه عمل ببوشانند و شاهد آن باشند که تعدادی از مخالفین به دولت کابل بپیوندند، و به نهاد های قانونی کشور احترام بگذارند.

حمله و گریز

در لشکر کشی که به جانب لشکرگاه مرکز ولایت هلمند آغاز شده است پانزده هزار عسکر که در آن ده ها سرباز فرانسوی هم شامل اند با همه تجهیزات مکمل برای رهائی ولسوالی های ناد علی و مارجه که در حدود بیشتر از هزار طالب مسلح سنگر گرفته اند، داخل عملیات شده اند. انگلیس ها و دنمارکی ها با اشتراک افغانها برای رهائی ولسوالی ناد علی و امریکائی ها با قطعات افغانی برای رهائی ولسوالی مارجه داخل نبرد شده اند. طالبان در سایت انترنت خویش نوشته اند که در برابر متجاوزین خارجی مقاومت بی امان خواهند کرد و اراضی را برای ممانعت پیشرفت دشمن مین گذاری خواهند نمود. و از سیاست حمله و گریز که اراضی آنجا برای آن مساعد است استفاده خواهند کرد. از جانب دیگر از کانال های بیشماری که در سالهای ۱۹۵۰ توسط خود امریکائی ها اعمار شده بود برای ستر و اخفا و حمله و گریز که خاص جنگ های چریکی است استفاده خواهند کرد. مشکل عمده دیگر قوت های مشترک افغانی و غربی بر علاوه مقاومت شورشیان در نواحی ناد علی و مارجه احتیاط شدید جهت جلوگیری از تلفات مردمان ملکی است.

جنرال مک کریستال (McChrystal) که از بهار ۲۰۰۹ بدینسو قوماندانی عمومی قطعات ناتو در افغانستان را بر عهده دارد به قوماندانان این لشکر هدایت داده است که حفاظت جان مردم ملکی باید حیثیت ستون فقرات ستراتیژی جنگی شانرا داشته باشد. چه تلفات مردم بیگناه و ملکی میتواند ظفر موفقیت آنها را در جنگ به شکست ستراتیژیک آنها مبدل سازد.

http://www.youtube.com/watch?v=wj9f8FIHBOK&feature=player_embedded

این اندیشه نشان میدهد که همه جوانب (عملیات مشترک) با در نظر داشت حفاظت جان مردم ملکی بر خلاف عملیات (پنجه پلنگ) و (خنجر) سال ۲۰۰۹ در هلمند سنجش شده است.

جنگ قلب ها

قرار اظهارات آژانس فرانس پرس (l'agence AP) در آغاز ماه فروری به هزاران پیام چاپی را با طیارات و هلیکوپتر ها در آسمان شهرک های نادعلی و مارجه توضیح کردند و از طریق رادیوهای محلی هم به باشندگان این

نواحی (۱۲۵۰۰۰ نفر) پیام دادند که در زمان حمله قوای مشترک از خانه های خویش خارج نشوند. به اساس همین اخطار ها و پیام ها در حدود ۴۵۰ فامیل که ۲۷۰۰ نفر را در بر میگیرد آنجا ها را ترک کرده و به شهر لشکرگاه پناهنده شده اند. مقامات لشکر گاه ترتیبات آمادگی محلی را برای بود و باش این پناهندگان در نظر گرفته است. این مهاجرین در موقع رسیدن به لشکرگاه گفتند که طالبان به آنها امر کرده بودند که نباید از آنجا فرار کنند.

چیزنا گفتنی، از آغاز لشکر کشی امریکا و متحدینش در افغانستان این اولین بار است که یک عملیات نظامی با هماهنگی، همخوانی و هم گامی حکومت

کابل و با چراغ سبز رئیس حامد کرزی عملی میگردد، که بذات خود دارای اهمیت خاص است. چه حامد کرزی همیشه شکایت داشت که قوماندانی قوای ناتو با اتخاذ تصمیم خویش اورا سهم نمی سازد و این خود بی احترامی به مقام وی است.

سهم دادن حامد کرزی در اتخاذ تصمیم نظامی نشان دهنده آنست که ناتو و جامعه بین المللی واقعاً خواهان افغانی شدن حفاظت امنیت مملکت اند تا مراحل خروج قوای خود را از افغانستان هموار سازند. کنفرانس بین المللی ایکه پیرامون معضله افغانستان بتاریخ ۲۸ جنوری در لندن منعقد شده بود واضحاً در این راه سرعت بخشیدن تشکیل اردو و پولیس افغانستان را توصیه می نمود. در همین کنفرانس پیشنهاد شد تا تعداد عساکر اردوی افغانستان تا سال ۲۰۱۱ به ۱۷۱۰۰۰ و تعداد افراد پولیس افغانی به ۱۳۴۰۰۰ تن برسد.

اشتراک ۲۵۰۰ عسکر افغان در کنار قوای متحدین در (عملیات مشترک) موجوده نمایانگر آنست که در آینده قطعات اردوی افغانی نظیر چنین عملیات را خودش پیروزمندانه انجام خواهد داد.

این اوپرسیون امتحانی خواهد بود که آیا ناتو و حکومت افغانستان برای ترک جنگ به ستراتیژی اعمار اقتصادی کشور مؤفق خواهند شد یا نه؟ با مشاهده تفاوت قوت ها و امکانات نظامی متحدین جای تردید نیست که به زودی مارجه و ناد علی را از دست مخالفین خارج سازند.

وظیفه مشکل دیگر ایجاد نهاد های اداری و اقتصادی در آنجا ها خواهد بود که بتوانند پلانه های اعمار مجدد و ایجاد هسته های اقتصادی را پایگذاری نمایند تا مردم محل از آن بهره مند گردند.

در جنگ قلب ها که ناتو براه انداخته است سوال موفقیت در این محلات حیاتی است چه گرفتن این جاها کافی نیست باید بتوان آنرا نگه داشت و اعمار نمود. چیزیکه در جنگ های سابق با طالبان بران دست نیافتند.

در لینک پائین تعداد زیادی از تصویر های این جنگ را به چشم سر مشاهده کرده می توانید.

<http://www.sacbee.com/static/weblogs/photos/2009/07/operation-khanjar---us-marines.html>